

„Já jsem... chtěl jsem se jenom podívat, jestli konáš návštěvy nemocných,“ koktal Benka.

„Ano, konám návštěvy,“ ujistil ho otec. „Takže se ti podařilo – jak říkáš – dopadnout všiváka při činu. Ale už jsem tady hotov, takže se spolu svezeme domů.“

„Tati,“ vykřikl Benka zoufale.

Avšak doktor Forsberg zaklapl energicky svůj lékařský kufřík a popadl Benku něžně, ale pevně za jeho světlou, kudrnatou čupřinu.

„Jen pojď, můj milý chlapče,“ řekl. „Dobrou noc, Fredrikssone! Ještě hned tak neumřete, to vám zaručuju!“

Během tohoto rozhovoru stál Kalle trochu stranou a po tváři se mu šířil blažený úsměv. Má ten Benka ale smůlu! Taková pohana! Vběhnout přímo do náruče svému otci! Být jím odveden domů jako malé dítě právě v okamžiku, kdy se sám chystal odvést jeho, Kalla! To bude teď Benka mít na talíři každou chvíli. „Jen pojď, můj milý chlapče,“ víc nebude třeba říkat.

I Benka, otcovou silnou rukou neúprosně veden ke dveřím, uvědomoval si tuto skutečnost v celé její hrůzně šíři. Bůh ví, že sedne a napíše do místních novin článek s názvem Proč jenom člověk musí mít rodiče! Měl samozřejmě otce i matku vroucně rád, ale tato neuvěřitelná důslednost, s níž se rodiče vždycky objeví právě v nejnevhodnějším okamžiku, by snad dokázala dohnat k zoufalství i nejtrpělivější dítě.

Sixten a Jonte přibíhali celí udýchaní ulicí a Benka jim ještě stačil pošeptat:

„Je uvnitř!“